

En natt i Florens, kap 3

3.

Nu återvände Magdalena med ugnsvarmt bröd, en liten karaff vitt vin och en flaska mineralvatten. Jag fick inget smör, men i en liten skål serverade hon en simmig röra som doftade ljuvligt av vitlök och färsk basilika.

”Bryt brödet och doppa”, föreslog Magdalena, ”och prova sedan hur smaken på kryddröran och det torra vinet kompletterar varandra”.

Jag gjorde naturligtvis som hon sa. Vinet var svalt, fylligt och spritsigt och antingen var jag vansinnigt hungrig eller också var denna brödbit tillsammans med kryddröran och vinet bland det godaste jag ätit.

Magdalena tittade förväntansfullt på mig. Med munnen full kunde jag bara nicka och med slutna läppar avge ett lustfyllt ”Mmmm” som betyg. ”Känner ni nässlan i vinet”, sa Magdalena, ”den brukar komma krypande i näsborrarna när man svalt den första munnen”.

Åter kunde jag bara nicka. Himmelriket var nära. Vad i all världen skulle jag med förrätter och varmrätter till när man kunde njuta så här av en liten enkel brödbit?!

”Spara utrymme för maten”, sa Magdalena som om hon läst mina tankar. Och strax därpå ställde hon ett fat med ljummen sallad framför mig varefter hon fyllde nytt vin i mitt glas.

De finskurna sardellerna hade tydligen hettats upp i olivolja innan de tillsammans med ovanligt milda kapris ströts över en sallad som bestod av spenat, lättkokta potatisstavar, strimlor av äpple, nykokta äggklyftor och någonting som jag senare fick veta var små, små kuber av färsk tonfisk som, med hjälp av en hålslev, under några sekunder doppats i kokande, lättsaltat vatten.

Vad dressingen innehöll fick jag inte veta, men Magdalena redogjorde så gärna för dess roll i sammanhanget: ”När jag lagar mat ser jag mig som en äktenskapsmäklerska i ett land som tillåter månggifte. Min roll är att se till att den nya familjen passar ihop, även om någon av de inblandade verkar lite udda till en början. Dressingens uppgift är att se till, att alla blir lyckliga tillsammans.”

På amerikanskt vis valde jag att äta salladen med bara gaffeln. I min ungdom fanns det en läkare vid namn van der Velde som etablerat sig som specialist på samliv med en bok som hette ”Det Fulländade Äktenskapet”. Som pubertetsfebrig tonåring slukade jag hans bok i förhoppning att finna några saftiga, erotiska passager. Ungefär trettio år senare satt jag nu i en blygsam hotellrestaurang i Florens och tillfredsställde lustar som doktor van der Velde aldrig kom i närheten av i sin knastertorra bok.

Magdalena stod kvar intill bordet, med armarna i kors under bysten, för att invänta mina kommentarer.

”Åh, snälla nån så gott”; sa jag sanningsenligt och frågade förgäves efter ingredienserna i den gyllengula och lyckogivande dressingen. Magdalena log: ”Ni får nöja er med att gissa”; sa hon, ”men jag garanterar att den i varje fall inte innehåller saffran!”;

Efter denna kulinariska upplevelse kändes det lite onödigt att behöva äta någonting så vulgärt som pasta med köttsås. Men jag hade naturligtvis fel igen. Magdalena avlägsnade flinkt alla spår efter förrätten och bad mig därefter provsmaka husets röda vin.

”Jag rekommenderar detta vin av tre skäl”; sa hon samtidigt som hon fyllde ett rent glas med den djupröda drycken. ”Först och främst för att det är gott, för det andra därför att det är samma vin som ni får uppleva i er köttsås och för det tredje därför att det har ett rimligt pris”;

”Var köper ni era viner”; frågade jag som en god stund hade funderat över att köpa ett par buteljer av det läckra vita vin som hon serverat till förrätten med hem till Sverige. Magdalena log lite beklagande.

”Vi producerar faktiskt vårt eget vin, här i Toscana, bara några mil utanför Florence.”;
”Jaså, ni har en vingård också”; sa jag. ”Nej, absolut ingen vingård”;, förklarade Magdalena. ”Snarare en liten odling, praktisk taget bara en trädgård. Vi odlar endast för egen konsumtion. Den verksamheten ansvarar vår äldste son för.”; ”Och den yngste?”;, frågade jag. ”Han är dessvärre död”;, sa Magdalena enkelt. ”Han drucknade för några år sedan, när floden Arno svämmade över.”;

Och plötsligt erinrade jag mig allt som berättades i svenska massmedier om den svåra översvämningskatastrofen några år tidigare. Hos oss hade nyheterna koncentrerats kring de enorma konstskatter som hotades, men förlusten av människoliv hade knappast väckt någon uppmärksamhet.

Kvällens huvudrätt serverades i en terrakottafärgad skål av glaserat lergods, som utstrålade en värme som bevisade att den kom direkt från ugnen. Pastasträngarna var platta och senapsgula så när som på de små bitarna av krossad valnöt som erbjöd ett lika trivsamt som välsmakande tuggmotstånd.

Såsen doftade himmelskt, och dess smak fick mig att i tankarna bila ner till Riccione och spränga ett visst billigt turisthotell i luften.

Det slog mig hur jag under många år tackade nej till lörrom med blinier, rödlök och sur grädde eftersom jag trodde att jag inte skulle tycka om det. Av samma korkade skäl hade Elaine och jag tydligen avstått från de sybaritiska höjder som kan ockuperas med hjälp av skäligen enkla råvaror.

Man skall förstås smaka först och - eventuellt - nobba när man vet vad det är man avstår från. Magdalenas sås var ytterligare ett exempel på att lyckliga äktenskap skapas, icke i himlen men på jorden, av insiktsfulla människor som av en generös försyn begåvats med en förtjänstfull blandning av ödmjukhet och kreativitet.

Portionen var inte stor, men i sitt väl formulerade sammanhang fullständigt lagom. Det röda vinet blommade ut tillsammans med kryddörterna i såsen och jag kände mig nästan fånig av tillfredsställelse och längtade bara efter någon att dela mina upplevelser med.

Det ges många tillfällen i livet då det är långt ifrån tillfredsställande att vara ensam. Ett sådant tillfälle hade jag upplevt några år tidigare då jag för första gången upplevde den fantastiska utsikten från toppen av the Empire State Building i New York. Då sparade jag upplevelsen inom mig och lät den explodera över min familj när jag kommit hem. Halvt skräckslagna tittade de på när jag tejpadе ihop ett trettiotal fotografier till en cirkel så att de som jag fick se alltihop i sitt sammanhang; Battery Park i söder, Hudsonfloden i väster, Central Park och Harlem i norr samt de imponerande broarna mellan Manhattan och Brooklyn i öster.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren © anakreon med Poeter.se id #13189 innehar upphovsrätten